

Список використаних джерел

1. Англо-український юридичний словник: Близько 75000 термінів / упоряд.: С. М. Андріанов та ін.; за ред. Л. І. Шевченко. Київ, 2007. 552 с.

2. Миронова М. С. Особливості перекладу юридичної термінології з англійської мови на українську. – Режим доступу: [dspace.onua.edu.ua > handle > Миронова](http://dspace.onua.edu.ua/handle/Миронова).

3. Чернікова Л.Ф. Переклад як вид мовленнєвої діяльності. Особливості юридичного перекладу. – Режим доступу: [dspace.nbuv.gov.ua>handle>-Chernikova](http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/Chernikova).

4. Шумило І.І., Карпушина М.Г. Труднощі перекладу юридичних термінів англійської мови. // Молодий вчений. 2017. № 12. – С. 275–278. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2017_12_65.

Фінагесв Євгеній Валерійович,

здобувач ступеня вищої освіти магістра за спеціальністю «Право» Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: провідний науковий співробітник відділу організації наукової діяльності та захисту прав інтелектуальної власності, Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук ***Павленко С. О.***

ОКРЕМІ АСПЕКТИ СІМЕЙНОГО ВИХОВАННЯ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Глобалізаційні процеси впливають на всі сфери людського буття, приводять до трансформації суспільних цінностей, що зумовлює зростання значення як загальних, так і наднаціональних та національних принципів права в механізмі правового регулювання суспільних відносин. При цьому сім'я, беззаперечно, залишається важливим осередком суспільства, найкращим середовищем виховання зростаючого покоління та особистісного розвитку людини, що зумовлює важливість принципів, спрямованих на охорону сім'ї та шлюбу [1].

У сім'ї формується соціальний статус дитини, прихильність до рідних, підґрунтя для становлення її переконань і світогляду, ціннісних орієнтацій, морально-етичних ідеалів, соціальної поведінки. Сучасна українська родина – важлива ланка суспільно-історичного й педагогічного поступу людської цивілізації. Її внутрішній розвиток, з одного боку, відбувається за типовими для цього соціального інституту законами, з іншого – ці закони своєрідно взаємодіють із національними особливостями, зумовлюючи їх трансформацію і взаємне збагачення, певною мірою впливаючи на зміст, методи й засоби сімейного виховання.

За своєю сутністю сімейне виховання передбачає не лише цілеспрямований вплив батьків на дитину, а й усю систему внутрішньосімейних взаємин, за якої в дитини формуються певні моральні цінності, комплекс потреб, інтересів і звичок, моделі поведінки, забезпечуючи ефективну життєдіяльність як у середовищі сім'ї, так і в суспільстві загалом. Ця система охоплює внутрішньосімейне спілкування, характер емоційного взаємозв'язку між батьками й дітьми, батьківсько-дитячі стосунки, у яких виявляються батьківські настанови, характер батьківської любові, батьківська позиція, індивідуально-психологічні якості батьків, особливості їхньої ролі.

В Сполучених Штатах Америки більшість концепцій, пов'язаних із сімейним вихованням, ґрунтована на окресленні способів соціального становлення особистості, які мають забезпечувати батьки. До них належать такі концепції, як: прагматизм (поєднання у вихованні вроджених інстинктів із прищепленням дитині певних ідей для втілення нею своєї практичної вигоди); психоаналітична теорія (стандартизація і програмування дитини в поєднанні з терпимістю й толерантністю батьків); неофрейдизм (зумовленість сімейного виховання особливостями культури певного суспільства); біхевіоризм (навчання дитини певних способів поведінки за допомогою різних стимулів); гуманістичний психоаналіз (демократизація сімейних взаємин); гуманістична теорія (визнання цінності дитини, яка постійно прагне до самореалізації, «допомога» старшого молодшому в процесі спілкування); психогенна теорія (взаємодія покоління батьків і

покоління дітей); теорії конфлікту (тлумачення сімейного виховання як елемента ціннісно-нормативної культури суспільства); психогенетика (виховання дисципліни, надання дитині права на свободу вибору для подолання негативних моментів сімейного генетичного коду); трансакційний метод (навчання дитини того, у які ігри їй доведеться «грати») [2].

В Іспанії спостерігається тенденція до демократизації відносин між батьками та дітьми. Влада в іспанській сім'ї розподіляється між батьком і матір'ю, які у вихованні дітей користуються методами діалогу і схвалення, а також покарання й осуду. За даними соціологічних досліджень, прихильників вимог і покарань серед іспанських батьків виявилось значно менше, ніж тих, що широко застосовують схвалення й винагородження у своїй виховній діяльності. Для схвалення дітей батьки застосовують як матеріальні винагороди, так і моральні чи емоційні. Багато іспанських батьків висловлюють таку думку: їх менш суворе ставлення до дітей спричиняє певні труднощі у вихованні, яке здається більш складним, ніж у минулому. Це відбувається внаслідок того, що сучасні батьки вважають за необхідне пояснювати дітям свої рішення й доводити свої накази.

Законодавчі основи сімейного виховання в Іспанії визначаються Загальною декларацією прав людини, Конституцією Іспанії, Цивільним кодексом, Законами про освіту. Конституція Іспанії встановлює одним з основних принципів соціальної політики держави надання батьками допомоги своїм неповнолітнім дітям, гарантуючи дітям захист, передбачений міжнародними угодами (Декларацією прав людини, Конвенцією про права дитини). Крім того, Конституція Іспанії гарантує право на освіту і свободу освіти, тобто право на те, щоб діти одержували моральне й релігійне виховання згідно з власними переконаннями їх батьків. Такий виховний плюралізм свідчить про відповідність національної системи освіти політиці держави, яка нещодавно проголосила себе демократичною.

В основних Законах Іспанії про освіту відображено шляхи взаємодії батьків зі школою. Так, у Законі про право на освіту (LODE) та Законі про загальну організацію системи освіти (LOGSE) стверджується, що батьки учнів мають право

співробітничати зі школами у навчальній і позакласній діяльності. Законодавство Іспанії надає великого значення родинному вихованню у прагненні досягти всебічного розвитку дітей, сприянні гармонійному розвитку особистості: фізичному, інтелектуальному, соціальному.

Школа є основним інститутом виховання й навчання дітей поза межами родини. Хоча іспанські вчені-педагоги визнають пріоритет сімейного виховання у формуванні особистості дитини, вони наголошують на необхідності взаємодоповнення сімейного і шкільного виховання, в результаті якого відносини батьків зі школою повинні ґрунтуватися на засадах співпраці та взаємодії [3].

Список використаних джерел

1. Менджул М.В. Теоретичні проблеми дії принципів сімейного права: автореф. дис. ... доктора. юрид. наук: спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право». Х., 2020. 38 с.

2. Безлюдний О.І. Соціально-педагогічні основи сімейного виховання в Сполучених Штатах Америки та України: автореф. дис. ... доктора. пед. наук: спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки». Черкаси., 2013. 42 с.

3. Янішевська З.В. Педагогічні засади та практика сімейного виховання в сучасній Іспанії: автореф. дис. ... канд. пед. наук: спец. 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки». К., 2008. 18 с.